

Определянето на линията на бедност обхваща четири различни процедури¹: а) дефиниране на основните потребности - чрез абсолютен или относителен стандарт; б) определяне на "праг на задоволяване (бедност)"; в) избор на стоки и услуги, необходими за задоволяване на потребностите; г) остойностяване на "кошницата" от стоки и услуги.

Всяка от тези процедури трябва да намери своята обосновка в избраните дефиниции и показатели за жизнения стандарт и поставените аналитични цели.

Един от най-спорните въпроси при анализа на бедността е изборът на монетарен показател за жизненото равнище, който да се използва за определяне на линията на бедност. Част от анализаторите (включително и Световната банка) аргументират своите предпочитания към потреблението с това, че то е по-постоянно в сравнение с доходите, данните за него от статистическите наблюдения са по-достоверни и е много по-лесно да се оцени натуралното потребление, отколкото да се обхванат натуралните доходи. Потреблението има предимство в сравнение и с други измерители на жизненото равнище. Докато потреблението е една обективна мярка, то показателите за основните потребности обикновено са основани на множество субективни дефиниции на стандарти и тегла на включените в тях стоки и услуги; на ниво на задоволеност и т.н. Въпреки тези аргументи привържениците на доходите като алтернатива на потреблението са убедени, че те са по-добри за сравнителен анализ на жизненото равнище и бедността, тъй като с тях се елиминират различията в регионалните, етническите и националните модели на потребление. Този подход е възприет за бъдещото, общо за страните членки и страните кандидатки на Евросъюза, изследване "Статистика на доходите и условията на живот".

Какъв подход и какъв индикатор да бъде избран за анализ на бедността зависи в голяма степен от конкретната ситуация в страната, природата на бедността и опита в нейното изследване. САЩ над 50 години използват метода на Моли Оршански; Франция и Испания паралелно с линията на бедност, построена върху доходите, имат и абсолютни линии на бедност; в повечето африкански и азиатски страни стратегиите за редуциране на бедността се базират на анализи по методиката на Световната банка и т.н.

Следващата стъпка след избора на показател за определянето на линията на бедност е пресмятането на средни величини (доходи или разходи за потребление), които да класифицират лицето или домакинството като бедно

¹ Последните две процедури се отнасят за абсолютната линия на бедност и за относителната, построена върху разходите за потребление.